

libelle

PREMIUM BABY LOSS AWARENESS WEEK

DESIRÉE (52) MAAKTE TWEE STILGEBOORTES MEE: “IK KNUFFELDE MIJN ZOON ZOLANG HIJ NOG WARM WAS”

Tot twee keer toe werd Desirée (52) ziek tijdens haar zwangerschap. Zij verloor twee kindjes aan stilgeboorte. In baby Loss Awareness Week staat zij stil bij het verlies.

Tekst EVA BREDA

Beeld RENÉE VAN DER HEIDE

09 OKTOBER 2024

“Wil je hem vasthouden?”, vroeg de verloskundige. Ik twijfelde. Zou dat eng zijn? Mijn zoon, zo teer. Hoe zou het zijn om een overleden kindje vast te houden? De verpleegkundigen stimuleerden me het wel te doen, waarna ik mijn handen uitstak. Nog steeds gespannen, voelde ik hoe het lichte gewicht van Toms lijfje op mijn handen drukte. Ik trok hem zachtjes naar me toe en hield hem in mijn armen. Wat was hij mooi. Klein, maar helemaal compleet. Zijn handje onder zijn kin deed me denken aan de manier waarop zijn vader 's avonds in bed een boek las. Ik was op slag verliefd. Tom was nog warm toen ik hem vasthield. En even was het alsof ik een levend kindje in mijn armen had dat sliep. Totdat ik me realiseerde dat het mijn eigen lichaamswarmte was die ik voelde. Terwijl hij kouder werd, hield ik hem nog even dicht tegen me aan en leerde ik: je kunt je ook écht moeder voelen van een stilgeboren kindje.

Drie kinderen: Jasmijn, Tom en Tim

Ik ben moeder van drie kinderen, zeg ik altijd. Van Jasmijn, die in 2005 na zeven weken door een miskraam mijn lichaam verliet. Van Tom, die in 2006 na drieëntwintig weken en vijf dagen zwangerschap werd stilgeboren omdat ik de levensbedreigende zwangerschapscomplicatie HELLP kreeg. En van Tim, mijn stilgeboren zoon die ik een jaar later om dezelfde reden maar vijfentwintig weken en één dag mocht dragen. De eerste twaalf jaar na de miskraam en stilgeboortes praatte ik nog niet over mijn kinderen. Mensen vroegen er weinig naar, er leek geen plek te zijn voor ouderschap van kinderen die je niet zichtbaar bij je draagt.

Op een dag realiseerde ik me dat ik mijn zoons bij hun afscheid had beloofd ook voor hen te gaan leven. Die belofte kwam ik niet na. Vanaf die dag begon ik actief over mijn kinderen te praten, gaf ik ze een plekje in mijn leven. Dat hielp enorm met het verwerken van mijn verdriet. Dat én de manier waarop het ziekenhuis de geboortes van mijn kinderen aanpakte.

Tastbare herinneringen aan de stilgeboortes

Ik herinner me dat in 2006, na de geboorte van Tom, een verpleegkundige voorstelde om foto's te maken. 'Nee,' was mijn eerste reactie, 'ik zie er niet uit.' Achteraf zijn die foto's het enige tastbare wat ik heb van mijn eerste zoon. Ze fotografeerden hem, zijn gezichtje, ons samen. Toen Tim geboren werd, wist ik wat er ging komen. Ik hield hem zo lang mogelijk heel dicht bij me, zodat hij warm bleef en net als Tom leek te slapen. Daarna liet ik ook van hem foto's maken. Een moeder die ik sprak - zij beviel in de jaren 90 - had slechts één foto van haar stilgeboren zoon. Ze voelde zich haar hele leven eenzaam. Voor mij was het anders. Ik zag mijn kinderen weliswaar niet groot worden, ze zijn wel altijd bij me. De foto's van Tom en Tim staan op mijn nachtkastje, hun gezichtjes zijn het laatste wat ik zie voordat ik ga slapen en de eerste die mij verwelkomen als ik wakker word. Bij mijn moeder op de vensterbank staan babyfoto's van haar vier kleinzoons. En dankzij deze foto's staan ook mijn kinderen daartussen. Ze horen er echt bij. Dat geeft ze bestaansrecht.

Een open wond

Het is iets wat zoveel vrouwen misten. Sinds mijn stilgeboortes spreek ik veel andere vrouwen die hetzelfde hebben moeten meemaken. Vooral van de vrouwen die eerder dan ik zijn bevallen, hoor ik vreselijke verhalen. Veel vrouwen moesten vroeger geblinddoekt bevallen, omdat ze hun kindje niet mochten zien. Ze zouden zich dan te veel aan hun kindje gaan hechten, was het idee, en dat was niet goed. Later mochten vrouwen hun kindje wel zien, maar werd het al heel snel weer weggehaald. Dat laat een open wond achter bij veel vrouwen, waardoor ze de rest van hun leven moeite hebben met het verwerken van het verlies van hun kindje. Mijn oma verloor twee keer een baby'tje in de jaren 40. Mijn opa timmerde de kistjes en begroef ze onder de appelboom in hun tuin. Een dag na de stilgeboortes werkte mijn oma alweer op datzelfde land. Ze sprak nooit over het verlies, totdat ze ouder werd en ineens zei dat ze vier kinderen had. Niemand begreep het toen, ze had er immers maar twee? Voor haar waren haar verloren kinderen er altijd, alleen moest ze dat in stilte dragen.

Dat is waarom ik mijn podcast *Babyverlies* begon. Voor vrouwen zoals mijn oma en die moeder uit 1990. Vrouwen die hun verhaal nooit konden doen, die hun kinderen nooit mochten zien. Ook voor vrouwen van nu, die - hoewel onder betere omstandigheden - nog steeds iets ongelooflijk verdrietigs meemaken. Allemaal voelen zij zich eenzaam, denken ze dat ze de enige zijn. Dat zijn ze niet. We zijn allemaal moeders, ongeacht hoeveel dagen onze kinderen bij ons waren.

Er is veel veranderd rondom stilgeboortes

De verhalen zijn divers. Elk verlies, elke geboorte, elke rouwperiode is anders. Het gevoel blijft hetzelfde. Die verbondenheid met je kind, hoe kort ook, blijft bestaan. Wel ben ik heel blij als ik vrouwen spreek die een mooiere tijd met hun stilgeboren kind meemaakten. In de bijna twintig jaar sinds mijn stilgeboortes is er alweer zoveel verbeterd. Toen Tom en Tim geboren werden, moesten zij na het knuffelen naar de koeling: een ijskoude cel waar zij verbleven tot hun uitvaart. Ik mocht hen niet een paar dagen thuis bij me hebben. Met de nieuwe watermethode kan dat wel. Baby'tjes worden dan in water gelegd, gekoeld, en hun ouders kunnen ze mee naar huis nemen. Ik kan me niet voorstellen hoe waardevol dat geweest zou zijn: ik had zo graag een paar dagen willen knuffelen met mijn kinderen. Ik ben ook dankbaar voor wat ik wel heb: mijn foto's en mijn herinneringen aan ze."

Door de jaren heen is de manier waarop ziekenhuizen en de maatschappij met stilgeboorte omgaan, flink veranderd. Daarom vertellen naast Desirée, die haar kinderen in 2006 en 2007 verloor, ook twee andere vrouwen hun verhaal. [Ellen](#) verloor haar kind in 1990 en mocht haar kindje destijds amper zien, laat staan aanraken. [Marcella](#), die in 2024 een stilgeboorte meemaakte, mocht haar kindje daarentegen zelfs mee naar huis nemen.

In de podcast *Babyverlies* van Desirée, praten onder anderen Ellen en Marcella over hun stilgeboren kinderen. Desirée is altijd op zoek naar vrouwen die het troostend vinden om hun verhaal te delen, voor zichzelf en voor anderen. Wil je meer verhalen over dit onderwerp horen of zou je jouw eigen verhaal willen vertellen? [Ga dan naar de website van Desirée.](#)